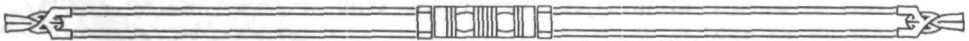

Strah.

Naš hlapec Miha je kot zajec plah Prišel je dan — in mlin je žito mlel,
 in pravi, da ponoči ga je strah zvečer pa Mihec ga je v vrečo del
 S pšenico oče pošljejo ga v mlin, In šel iz mlina je opolnoči,
 na pot mu dajo dober opomin: prepričan, da strahov na svetu ni.
 „Strahov ne boj se, Mihec, in noči, Uzrl pred sabo je že rodno vas;
 a le varuj hudobnih se ljudi!“ kar ostrmi in zakriči na glas. —
 Koraka Mihec hitro v temno noč, Črn mož pred njim je v mesečini stal
 skrbno okolo sebe vedno zroč. in kot peklenšček se mu je smejal.
 Ko ves zamišljen tja čez polje gre, Od sebe vrečo Mihec je zagnal,
 v molitvi vroči usta mu drhté: takoj domov prestrašen je zbežal.
 „O, večni Bog, le skrajšaj mojo pot, Tam v konjskem hlevu se je brž zaprl
 da kmalu slišal mlina bi ropot“ in skoraj od strahu bi bil umrl ...
 In glej! Že čuje Mihec šum vodé, Ko pa napočil jutranji je dan,
 in kmalu mlinar vrata mu odpre. od vseh je Mihec bil zasmehovan.
 In z rame vrečo v mlinu je zagnal Saj se je dimnikarja v noči bal,
 in ves utrujen tam na tleh zaspal ... ki je pred njim ves črn na poti stal.

J. S.

Slovo od doma.

Oj, z Bogom, hiša draga Lepo smo vkup živeli,
 in ljubi mi ljudje! ljubili se ves čas,
 Zdaj moram v tuje kraje a zdaj v neznanem svetu
 čez hribe in vodé. mi tuj bo vsak obraz.

Fr. Ločniškar.

